

พินิจสารจากน้ำเสียง

ภิญโญ ช่างสาน*

การ ใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของคนเรานั้น ไม่ได้สื่อสารกันด้วยถ้อยคำง่าย ๆ ตรงไปตรงมาเสมอไป ทั้งนี้เพราะมนุษย์มิได้สื่อสารกันด้วยสัญชาตญาณเพียงอย่างเดียว แต่มนุษย์เรานั้นสื่อสารด้วยความคิดสร้างสรรค์ด้วย การใช้ภาษาสื่อสารของมนุษย์จึงเป็นศาสตร์ที่จะต้องเรียนรู้ เป็นทั้งศิลป์ที่จะต้องศึกษาและเป็นทั้งทักษะที่จะต้องฝึกฝน

ในปัจจุบันการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมีลักษณะต่าง ๆ มากมายหลายรูปแบบ โดยเฉพาะการใช้ภาษาเพื่อแสดงทัศนะหรือความคิดเห็น บางครั้งผู้ส่งสารแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมา ผู้รับสารเพียงแต่ทำความเข้าใจไปตามถ้อยคำที่ผู้ส่งสารส่งมาก็สามารถเข้าใจได้ แต่บางครั้งผู้รับสารไม่สามารถเข้าใจความคิดหรือเจตนาอันแท้จริงจากถ้อยคำเหล่านั้นได้ ทั้งนี้เพราะผู้ส่งสารไม่ได้สื่อสารอย่างตรงไปตรงมา ผู้รับสารจำเป็นต้องตีความให้เข้าใจสารอันแท้จริง ในการตีความเพื่อให้เข้าใจสารอันแท้จริงนั้น จะต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายอย่างเช่น ความหมายของถ้อยคำสำนวนโวหาร สัญลักษณ์ น้ำเสียง ภูมิหลังของผู้ส่งสาร ฯลฯ แต่ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะการตีความหรือการพินิจสารจากน้ำเสียงเพียงอย่างเดียว

การพิจารณาน้ำเสียงให้เข้าใจสารนั้น สามารถกระทำได้ทั้งการฟังและการอ่าน แต่การพิจารณาน้ำเสียงจากคำพูดสามารถกระทำได้ง่ายกว่าการพิจารณาน้ำเสียงจากข้อเขียน ทั้งนี้เพราะน้ำเสียง(tone) ในการพูดนั้นถือเป็นอวัจนภาษาอีกรูปแบบหนึ่ง น้ำเสียงมิใช่ถ้อยคำ แต่เป็นสิ่งที่แฝงหรือเคลือบอยู่กับถ้อยคำ เมื่อมนุษย์เปล่งเสียงเป็นคำพูดออกมาน้ำเสียงจะเป็นตัวกำหนดให้ผู้ฟังพิจารณาได้ว่า คำพูดนั้นเชื่อถือได้หรือไม่ พูดเล่นหรือพูดจริง จริงใจหรือเสแสร้งสุภาพหรือหยาบคาย ให้เกียรติหรือประชดประชัน เป็นต้น

บางตำรา เรียกอวัจนภาษาจากน้ำเสียงว่า *ปริภาษา* เพราะน้ำเสียงที่ผู้พูดเปล่งออกมานั้นมิใช่ถ้อยคำ แต่แนบสนิทอยู่รอบถ้อยคำจนยากที่จะแยกออกจากถ้อยคำได้ น้ำเสียงที่อยู่รอบถ้อยคำจะมีความสำคัญมากในการพินิจสาร ลองพิจารณาบทสนทนา ระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ต่อไปนี้

อาจารย์ฯ ชั่วโมงนี้พวกหนูขออนุญาตไม่เข้าเรียนนะคะ

พวกเธอจะไปไหน

พวกหนูจะไปซื้อตัวตุ๊กตาคอนเสิร์ตของเจมส์ที่หาดใหญ่ค่ะ

เชิญเลย

คำพูดของอาจารย์ว่า *เชิญเลย* นั้น อาจแสดงออกด้วยน้ำเสียงที่บ่งบอกถึงความยินดี หรืออาจแสดงออกด้วยน้ำเสียงประชดประชันก็ได้ เพราะฉะนั้นคำเดียวกันแต่ผู้พูดแสดงออกทางน้ำเสียงแตกต่างกันความหมายอาจแตกต่างกันก็ได้

ส่วนการพินิจสารจากน้ำเสียงในวรรณกรรมที่เรานำมาอ่านนั้น มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการพินิจสารจากน้ำเสียงในการพูด

เถกิง พันธุ์เถกิงอมร (2528:112) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างน้ำเสียงกับการอ่านตีความไว้ว่า น้ำเสียงคือ *เจตนา ท่าที หรือความรู้สึกของผู้เขียนที่แสดงออกในงานเขียน ในการตีความงานเขียนจำเป็นจะต้องจับน้ำเสียงหรือเจตนาของผู้เขียนให้ได้ก่อน ผู้เขียนอาจแสดงน้ำเสียงได้หลายวิธี ซึ่งขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่อง*

ในแต่ละตอน ผู้อ่านสามารถจับน้ำเสียงหรือท่าทีของงานเขียนแต่ละชิ้นได้ถูกต้อง อยู่ที่การสังเกตการใช้ถ้อยคำภาษาของผู้เขียนในแต่ละข้อความ

การพินิจสารจากน้ำเสียงในงานเขียนหรือวรรณกรรมจึงต้องกระทำอย่างละเอียดทุกคำทุกข้อความโดยไม่มองข้ามรายละเอียดใดๆ เลย น้ำเสียงที่ผู้เขียนแสดงออกผ่านทางวรรณกรรมมีหลายลักษณะขึ้นอยู่กับเจตนา ท่าที หรือความรู้สึกของผู้เขียน ในที่นี้จะยกมาเป็นตัวอย่าง 10 ลักษณะ ดังนี้

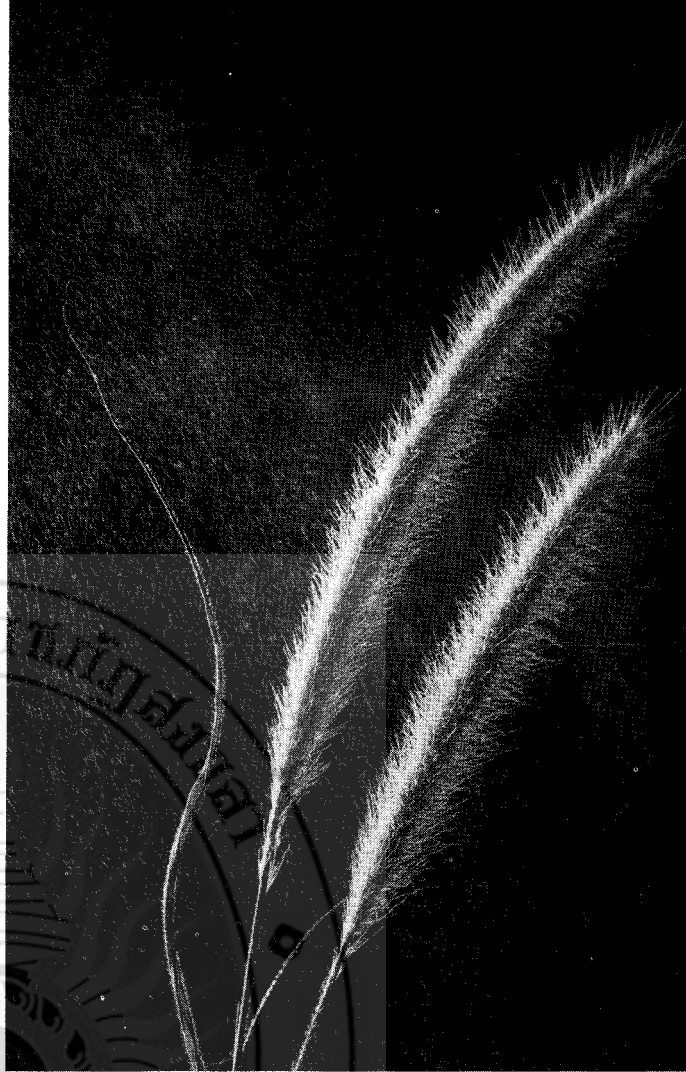
1. น้ำเสียงอ่อนหวาน นุ่มนวล เป็นน้ำเสียงที่แสดงออกถึงความรักใคร่ ความหวังใย ความสงบหรือความอบอุ่น เช่น

ในความฝันหนึ่งซึ่งสดใส
แสงรักไล่โลมหล้าเมื่อฟ้าสว่าง
หอมประทีนทิพย์เจ้ามาเบาบาง
โลกสว่างราวสวรรค์พรรณราย
ณ ที่นั้นนางฟ้าปรากฏร่าง
พิณบอบบางบรรเลงเพลงถวาย
ต้อนรับเทพธรรมาติยาตรเยื้องกราย
ระเริงร้ายรับกับทิวา

บทเพลงแห่งความรักจักเจือยแจ้ว
อบอุ่นแผ้วพานภพสพพรรษา
มวลมนุษย์หยุดสติบรับลีลา
ลอยสู่อำนาจรักนิรันดร์

โลกสวยสดงดงามเพราะความรัก
สาดแสงศักดิ์สิทธิ์สว่างสร้างสวรรค์
ฝากลำน่าน้ำใจให้แก่กัน
กล่อมโลกฝันอันร่ามเพื่อความรัก
(ดนตรีแห่งอารมณ์ : นาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์)

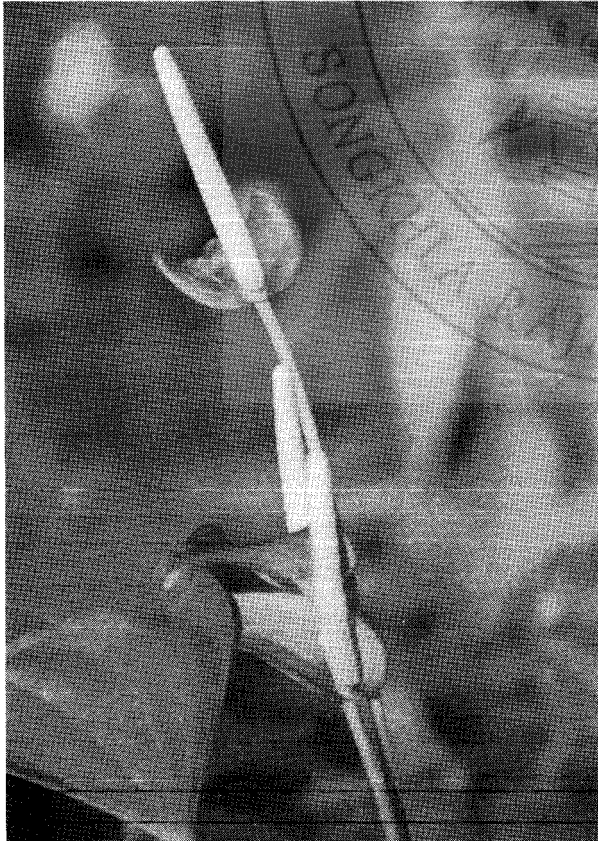

2. น้ำเสียงเรียบ ๆ ง่าย ๆ ตรงไปตรงมา เป็น
น้ำเสียงที่แสดงออกถึงความซื่อ ความบริสุทธิ์ใจ ไม่มี
เล่ห์เหลี่ยม เช่น

ในความเรียบง่าย
ฉันได้ยินเสียงไม้เรียวดังขึ้น ควบ ควบ
น้องฉันยืนตัวสั่นเทา
หน้าน้องไปด้วยน้ำตา
น้องฉันทำอะไรผิดด้วยหรือ
จึงต้องโดนตี

(ไม้เรียว : ด.ญ ลำพวน รักบุญ)

3. น้ำเสียงโศกเศร้า เสียใจ เป็นน้ำเสียงที่
แสดงออกถึงความสะเทือนใจจากเหตุการณ์ใด
เหตุการณ์หนึ่ง จนก่อให้เกิดความโศกเศร้า เสียใจ สลดใจ
ว่าเหว เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสงสาร เห็นอกเห็น
ใจตัวละคร หรือบุคคลที่ได้รับชะตากรรมตาม
เหตุการณ์นั้นๆ เช่น

...ใจแม่พ่อพอหลับตาเห็นหน้าลูก
 โอ้บุญปลุกลูกเอ๋ยเคยเป็นหนึ่ง
 ถูกน้ำพัดซัดหายไร้แรงดึง
 แม่ตะลึงพ้อลนลานลงความคว่ำ
 ดวงใจพี่ถวิลห้วงดวงใจน้อง
 ให้ขึ้นช่องคร่ำครวญคอยหวนหา
 เคยหยอกเข้าปลอบขวัญทุกวันมา
 พลันพลัดพรากจากลาให้อาลัย
 ดวงใจน้องโศกซึ่งคิดถึงพี่
 จนย่ำเย็นปานจะหนีพ็อยู่ไหน
 คะนึ่งแล้วปวดร้าวเศร้าดวงใจ
 กรรมอันใดหนอจึงเป็นไปเช่นนี้
 เห็นกันอยู่หลัดหลัดมาพลัดพราก
 ถูกสายน้ำวิบากกระซอกขยี้
 ถูกซุงทรายโหดห้ำมาทุบตี
 ร่างทั้งร่างก็เหลือที่จะทานทน
 บ้านก็หายทรายซัดไม่เหลือซาก
 หายไปกับน้ำหลากที่ไหลหล่น
 สิ้นเรือกสวนไร่นาก็จ้านน
 กลายเป็นคนสิ้นเนื้อไม่เหลือแล้ว...

(ปีโรงน้ำแดง: ปักษีได้มหาวิปโยค 2531 : รัตนราดา แก้วพรหม)

4. น้ำเสียงเสียดาย อาลัยอาวรณ์ เป็นน้ำ
 เสียงที่สะท้อนความรู้สึกผูกพันของผู้เขียน หรือตัว
 ละครกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ต้องจากกันหรือต้องสูญเสีย เช่น

ใครกันหนอ
 ที่ทำให้เกิดดวงดาวสีทองที่แก้มเธอ
 โอ
 ใครกันหนอ
 ที่เข้ามาแทนที่ฉัน
 ใครกันหนอที่ดีกับเธอเช่นนั้น
 ฉันดีใจ
 ที่เห็นรอยยิ้มของเธอ
 ดวงตาที่เชื่อมมัน
 ริมฝีปากที่อบอุ่น
 เรือนแก้มที่เปล่งปลั่ง
 ฉันดีใจ
 ฉันดีใจ
 ใครกันล่ะที่จะไม่ดีใจ
 เมื่อเห็นคนที่ตนรักมีความสุข
 ใครกันหนอ
 ฉันเพียงแต่ปวดแปลบในใจเท่านั้น
 ใครกันหนอ
 ที่ทำให้เกิดดวงดาวสีทองที่แก้มเธอ

(ใครกันหนอ: พิบูลศักดิ์ ละครพล)

5. **น้ำเสียงเคร่งขรึม จริงจัง** เป็นน้ำเสียงที่แสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ หรือเสนอแนะ ผู้เขียนใช้ถ้อยคำที่จริงจังหนักแน่นเพื่อให้มีความน่าเชื่อถือ เช่น

การประชุมสัมมนาภาวีนานาชาติที่ประเทศเบลเยียมยังมีเรื่องน่าสนใจหลงอยู่อีกเรื่อง คือ กวีนิพนธ์ในยุควิทยาศาสตร์ โดยเฉพาะในประเด็นเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

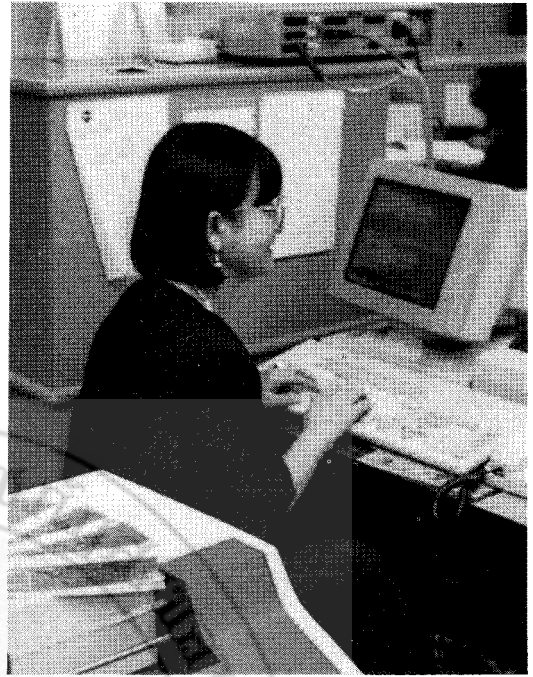
คือเขาตั้งคำถามว่า เครื่องคอมพิวเตอร์จะช่วยแต่งบทกวีได้ไหม

ก่อนมาถึงคำถามนี้ เขาปูพื้นให้เห็นว่าขณะนี้โลกวิทยาศาสตร์รุดหน้าไป โลกของจินตนาการทางความคิดจิตใจก็ก้าวล้ำไปด้วย โลกจินตนาการนี้แหละคือโลกของกวี ดังนั้นบทบาทของกวีจึงช่วยถ่วงดุลโลกทางวิทยาศาสตร์อันเป็นความจริงก้าวหน้าทางวัตถุอยู่ด้วย สมัยก่อนมีกวีที่เป็นทั้งกวีและนักวิทยาศาสตร์ เช่น โอมาร์ คัยยาม ,มิวส์

วิทยาศาสตร์ชักนำให้กวีหลงใหลและมีไม่น้อยกว่าที่กวีได้คำและความคิดมาจากความจริงก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ในวารสารวิทยาศาสตร์อเมริกันแห่งกรุงนิวยอร์ก มีบทกวีของจอห์น อัฟไคค์ บทแรกชื่อ *การเรียงระบำของสสาร* อีกบทของดับบลิว เอชอดิน ในชื่อ *ความปรารถนาวันปีใหม่* ก็เขียนขึ้นจากความบังนดาลใจที่กวีได้อ่านบทความที่บรรยายถึงชีวิตมนุษย์ทางกายวิภาคอันประกอบด้วยจุลชีพนับล้านตัว นี่เป็นตัวอย่างที่กวีได้จินตนาการจากโลกวิทยาศาสตร์โดยตรง

บางคนให้ความสำคัญกับบทบาทของกวีถึงขนาดว่า กวีจะต้องต่อสู้ เพื่อป้องกันมนุษย์มิให้ตกเป็นทาสของความก้าวหน้า และว่า ทรายใดที่ยังมีกวีนิพนธ์ทรายนั้นความหวังก็ยังไม่สิ้น ศตวรรษใหม่ที่มาถึง คือศตวรรษของกวี นั่นเป็นความมุ่งมาดของกลุ่มกวีแห่งโลก ในยุคคอมพิวเตอร์ บางกลุ่มประเทศที่คอมพิวเตอร์เริ่มมีบทบาทในสารพัดกิจ มันได้สันคลอนเสาหลักแห่งอารยธรรมดั้งเดิมที่งอกงามมาเป็นศิลปวัฒนธรรมหลายๆ แห่ง ก็เพราะเจ้า...

ความฉลาดจอมปลอมของคอมพิวเตอร์ การสนับสนุนให้คนเกียจคร้านของคอมพิวเตอร์ และรวมทั้งการทำลายความจำของมนุษย์ของเจ้าคอมพิวเตอร์

แม้เจ้าตัววิเศษคอมพิวเตอร์จะช่วยแก้ปัญหาของมนุษย์ได้มากมาย แต่ไม่มีวันที่เจ้าตัววิเศษนี้จะทำได้เสียก็คือ การแก้ไขปัญหาทางการเมืองและทางศีลธรรมของมนุษย์ มีผู้พยายามแต่งเรื่องด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยการบรรจุคำศัพท์ คำสุภาพศรัทธา รวมทั้งประโยคโวหารอันจำเป็นลงไปมากมาย เมื่อวางโครงเรื่องแล้ว ก็เริ่มแต่งประโยคว่า

ท่านขุนนางออกมาเมื่อเวลา 5.00 น.

เครื่องคอมพิวเตอร์แก้ไขเวลาทันทีเป็น

ท่านขุนนางออกมาเมื่อเวลา 4 น. 49 นาที 43

วินาที

ฟังแล้วบ้าดีไหม

อีกประโยคหนึ่งแต่งว่า

บรรยากาศซึ่มเศร้าเต็มไปด้วยเมฆครึ้ม

เครื่องคอมพิวเตอร์แก้ก็เช่นกันโดยเสนอให้ใช้คำว่า *หมอก แทน เมฆครึ้ม*

คอมพิวเตอร์สามารถเสนอถ้อยคำให้เลือกได้ แต่ขีดจำกัดของมันก็มีอยู่ นั่นคือ ความหลากหลายของอารมณ์แห่งถ้อยคำที่รวมทั้งรสคำ และความกินใจต่างๆ นานาของถ้อยคำภาษา ซึ่งจำเป็นมากในภาษากวี นี่ก็เป็นเพราะภาษาที่ถ่ายทอดจากจิตสู่จิตโดยตรงนั่นเอง ไม่มีใครแปล หรือดัดแปลงภาษากวีได้

(กวีกับคอมพิวเตอร์ : เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์)

6. น้ำเสียงประชดประชัน เป็นน้ำเสียงที่มุ่งวิพากษ์วิจารณ์ แต่ไม่สามารถวิพากษ์วิจารณ์อย่างตรงไปตรงมาได้ เพราะเหตุผลบางประการ ซึ่งอาจจะเป็นเหตุผลทางกฎหมาย หรือเหตุผลส่วนตัวของผู้เขียนเอง ผู้เขียนจึงเลือกใช้วิธีการเขียนแบบประชดประชันเสียดสีเยาะเย้ย ถากถาง เช่น

...จึงพวกเทพเทโวโปรหิต

เฟ่งพินิจเห็นวันสวรรคตสลาย

ถ้าไม่ช่วยม้วยมอดต้องวอดวาย

จึงชวนชวายศึกษาพยายาม

ทำวิจัยวิจัยวิทยานิพนธ์

เที่ยวขุดค้นคำตอบแบบสอบถาม

อ่านหนังสือฤกษ์ชัยคัมภีร์พราหมณ์

อ้างข้อความอิงคำจากตำรา

จัดประชุมสัมมนาวิชาการ

เชิญประธานยื่นยกปาฐกถา

จนคลุ้มคลั่งนั่งนอนร่อนวิชา

ล้วนค้นหาสาเหตุแห่งเภทภัย

ในที่สุดจุดจบก็พบว่า
ตัวปัญหานั้นมีฉะนี้เฉฉ
เหตุที่ทำสวรรคตให้บรรลัย
เพราะเงื่อนไขไม่ดีสี่ประการ

หนึ่งองค์ท้าวอัมรินทร์อินทรีราช

ครองอำนาจยาวนานเป็นพื้นฐาน

สองพวกไตรทศเทพบริวาร

เที่ยวก่อการสฤทธารุณทำ

สามนายทุนเทวาพ่อค้าสรวง

นอนตักดวงแยกยิ้มไม่อ้อมหน้า

สี่ผู้ลากมากดีก็ริยา

เอาแต่คำของทิพย์จิบสุรา

ไม่ช่วยราษฎรชาติชั่วเป็นตัวถ่วง

ทำให้สรวงสวรรคตมีปัญหา

ชอบขึ้นหาวเข้าหอล่อกามา

รักเงินตรามองข้ามคุณความดี

ไม่เลื่อมใสในกฎกำหนดกรรม

สัจธรรมมุนินทร์พระชินศรี

ไม่เคยไหววันทาจุฬามณี

ค้นคัมภีร์แต่ทำให้ร่ำรวย

เห็นเงินตราตาใหญ่เท่าไข่ห่าน

พระเดินผ่านก้มหน้าคลุมผ้าผวย

พระเทศน์ธรรมทำหูเป็นรูกรวย

พระไปหวยผึ่งหูจนรูกลวง

ไม่รู้จักเพียงพอบริโภค

จึงเลื่อมใสที่สุดแสนทั้งแมนสรวง

เกิดอดอยากยากจนเป็นผลพวง

เหตุทั้งปวงมันมีฉะนี้แล

แล้วแทงท้ายรายงานการวิจัย

บันทึกไว้ให้เห็นเป็นกระแส

วาดวิเคราะห์เจาะจุลเป็นกุญแจ

ถึงความแย่อำพศในเขตแมน...

(เทวัญบันทึก : ธงไทย สุวรรณคีรี)

7. น้ำเสียงตลกขบขัน เป็น
น้ำเสียงที่แสดงให้เห็นว่า ผู้เขียน
มองโลกในแง่ดี มีอารมณ์ดี เป็น
คนสนุกสนาน ไม่เคร่งเครียด เช่น

ผู้เขียนเกิดในหมู่บ้านที่ยาก
จน ทางภาคใต้ของประเทศไทย
ตอนอายุประมาณ 4 ขวบ เคย
ป่วยเป็นโรคปอดบวมอย่างแรง...

คืนหนึ่งมีมโนราห์มาแสดง
ที่โรงเรียนข้างบ้าน ผู้เขียนได้ยิน
เสียงปี่กลองก็อยากจะไปชมมโนราห์
แม่สงสารจึงเอาผู้เขียนห่อผ้าให้
โพล่แต่โบหน้าเพราะกลัวจะถูกหน้า
ค้ำ แล้วอุ้มในท่าตะแคงขวา พา
ไปชมมโนราห์ แต่ชมได้นิดเดียว
ผู้เขียนเกิดมีอาการปวดหน้าอก
มากหายใจไม่ออก แม่เลยพากลับ
บ้าน

เมื่อมาถึงบ้านผู้เขียนนอน
หลับไปได้พักหนึ่ง แล้วตื่นขึ้นมา
ด้วยอาการแสบใสผิวดปกติ พุดขึ้น
ด้วยเสียงสดใสอย่างไม่เคยเป็นมา
ก่อนว่า

พ่อ พ่อ พ่อหลับแล้วยัง
เมื่อตอนหัวค่ำนะ มโนราห์มันร้อง
กลอนนะพ่อนะ มันร้องว่า... ผูก
นาฬิกาเยอรมัน พ่อเข็มหันสาว
ออกเดิน สาวออกเดิน....

พ่อได้ยินดังนั้นก็ลุกขึ้นมาจุกตะเกียง มีน้ำตา
ไหลพรากลงอาบแก้ม

เพราะตามคติของชาวภาคใต้นั้นเชื่อกันว่า ถ้า
คนป่วยหนัก มีอาการสดขึ้นแสบใสขึ้นมาอย่าง
ปัจจุบันทันด่วน เป็นการแสดงให้ทราบว่ามีวิญญาณ
เขาจะกล่าวคำอำลาไปสู่ปรโลก

พ่อพูดกับแม่ขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือว่า

คงไม่ข้ามคืนนี้แน่นอน ยกลูกส่งมาให้เราอุ้ม
เป็นครั้งสุดท้ายเถิด

แล้วพ่อก็อุ้มผู้เขียนอย่างทนุถนอม ด้วยน้ำตา

อาบหน้า

แม่เห็นเช่นนั้นก็ร้องให้ตาม แล้วเอาเครื่องทอง
ทั้งหมดที่มีอยู่ในบ้านประดับลงไปกับตัว อุ้มผู้เขียน
เดินทางออกจากบ้านไปท่ามกลางความมืดมน ด้วย
ความตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่า

จะออกไปควานหาหมอให้จบทั้งแผ่นดิน จะขาย
เครื่องทองที่เอาติดมากับตัวให้หมดเพื่อรักษาลูก
จนกว่าจะหายหรือตายลงไปกับมือ

แม่พาผู้เขียนลงเรือเดินทางรอนแรมเข้าไปใน
ตัวจังหวัดเมื่อเดินทางมาถึง แม่ได้พบกับคนถีบสามล้อ
ที่จอดรอผู้โดยสารอยู่ที่ท่าเรือ คนถีบสามล้อถามแม่ว่า

ท่านจะเอาเด็กไปหาหมอที่ไหน

แม่ตอบว่า ไม่ทราบเหมือนกัน เพราะไม่รู้จักใคร แม้แต่ที่ตัวจังหวัดนี้ก็ไม่เคยมา

คนเกือบสามล้นคนนั้น ผู้เขียนสันนิษฐานว่าคงจะเป็นเทวดาที่แปลงร่างลงมาช่วยชีวิตของผู้เขียน คงจะลงมาจากสวรรค์อย่างแน่นอน เพราะถ้าผุดขึ้นมาจากรก ทองหยองที่ติดมากับตัวแม่หรือจะรอดพ้นมือนรกซาตานไปได้

สามล้นได้ยืนดั่งนั้นก็ถามอาการของผู้เขียน เมื่อแม่เล่าให้ฟังอย่างละเอียด ก็อุทานออกมาว่า

อ้อ มีอาการอย่างเดียวกับหลานของฉัน ซึ่งขณะนี้หายแล้วเที่ยววิ่งเล่นอยู่ถ้วนวันสมบูรณ์

แม่ได้ยืนกี่ยืนมือข้างหนึ่งออกไปข้างหน้า พุดขึ้นด้วยปากอันสิ้นระริกว่า

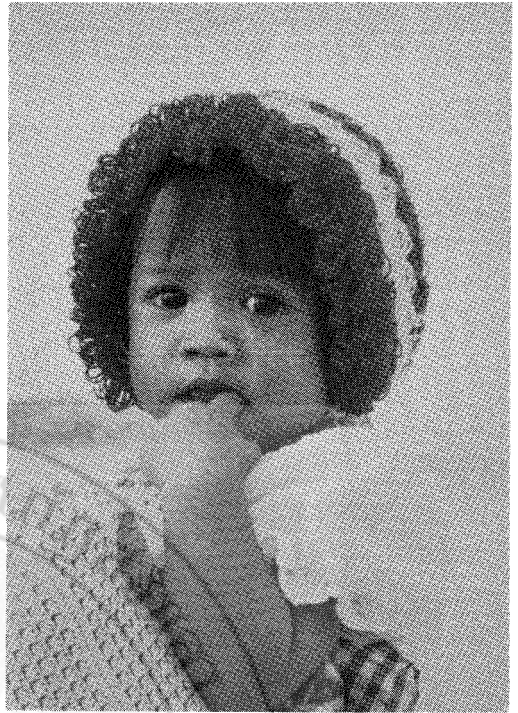
ท่านรักษาลานกับหมอที่ไหน จงพาฉันไปหาหมอคนนั้นเถิดแม้ว่าหมอคนนั้นจะอยู่ที่ขอบฟ้าป่าหิมพานต์ก็ตาม

สามล้นได้ฟังดังนั้น จึงถิบรรพพาแม่และผู้เขียนไปที่โรงพยาบาล

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลมาตรวจอาการของผู้เขียนด้วยตนเอง เพราะผู้เขียนมีอาการเพียบหนักมาก หลังจากเอามือเคาะที่หลังและหน้าอกของผู้เขียนอยู่สักครู่ ก็บอกกับแม่ว่า

เด็กเป็นปอดบวม

หลังจากนั้นหมอจึงเตรียมทำการเจาะหนองออกจากทรวงอกของผู้เขียน และให้แม่เซ็นชื่อรับรองว่าจะ

ไม่เอาเรื่องในกรณีที่แพทย์ไม่อาจจะช่วยชีวิตของผู้เขียนเอาไว้ได้

เสร็จแล้วจึงได้ใช้เข็มเล่มใหญ่เสียบเข้าไปที่ใต้ราวนมข้างซ้ายของผู้เขียน ใช้ปลายเข็มไปมาเพื่อหาแหล่งหนอง ดูดน้ำเลือดและน้ำหนองออกมาดู บางครั้งก็เป็นเลือด ซึ่งผู้เขียนจะรู้สึกเจ็บปวดมาก แต่บางครั้งก็เป็นหนอง ซึ่งผู้เขียนจะไม่รู้สึกเจ็บ จนดูดหนองได้ออกมาเต็มถ้วยรูปไต มีปริมาณสักหนึ่งกระป๋องนมเห็นจะได้

ตั้งแต่นั้นมาอาการของผู้เขียนก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ แม้จะยังฝ่ายผอมและมีเสียงแหบแห้ง พุด ผู้ฟังแทบจะไม่ได้ยิน เพราะปอดและกระบังลมซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการขับลมเปล่งเสียงได้ถูกทำลายด้วยโรคปอดบวม แต่อาการเจ็บหน้าอกก็หายสนิท และนอนหลับทุกคืน

จนแม่พาผู้เขียนเดินทางกลับบ้าน พ่อดีใจมากจึง

ออกมาอ้อมและจูบชมเชยรับขวัญ

หลังจากนั้นพ่อและแม่ไม่ยอมให้ผู้เขียนไปเล่นที่ไชน เพราะถือว่ายังไม่สบาย ไม่ให้คบเพื่อนเพราะกลัวเพื่อนจะพาไปเล่นซุกซนและอาจจะเกิดไม่สบายขึ้นอีก จึงได้ส่งให้ผู้เขียนไปเฝ้าแดงโมอยู่คนเดียวในสวน

สวนแดงโมของผู้เขียนนั้น เป็นดินแดนที่น่ากลัว เพราะด้านทิศตะวันตกติดต่อกับป่าช้า ทิศตะวันออกเป็นที่ฝังศพของหมอวรรณาทิศใต้ติดต่อกับโรงเรียนประชาบาลที่มีผีคู่ชื่อว่า อีปิ้ง ทิศเหนือเป็นดงเสม็ดหนาทึบ

ผู้เขียนเฝ้าสวนแดงโมคนเดียวอยู่เป็นเวลานาน กลางวันมีผีเสื้อและแมลงพลับเป็นเพื่อน กลางคืนนอกจากพ่อที่มานอนด้วยแล้ว ผู้เขียนก็มีนกตบยุงและแมลงปีกแข็งกลางคืนเป็นเพื่อนขับกล่อม

จากการที่ตายไปแล้วครั้งหนึ่งในตอนเด็ก และจากการที่ได้อยู่ในสวนแดงโมคนเดียวมาโดยตลอดนี้เอง ทำให้ผู้เขียนมีญาณวิเศษบางประการที่พอจะติดต่อและเรียนรู้ภาษาสรวงสวรรค์กับเทวดาได้

ดังได้แปลถ่ายทอดต้นฉบับภาษาเทวดาเรื่อง เทวัญบันทึกนี้ออกมาเป็นภาษามนุษย์ให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้อ่านกันตามสมควร

(เทวัญบันทึก : ชงไทย สุวรรณคีรี)

8. น้ำเสียงแข็งกร้าว เป็นน้ำเสียงที่แสดงออกถึงความโกรธ ความไม่พอใจ อาจจะถ่ายทอดน้ำเสียงแข็งกร้าวผ่านทางตัวละคร หรือเป็นน้ำเสียงที่แสดงออกถึงอารมณ์ ความรู้สึกอันแท้จริงของผู้เขียนเองก็ได้ แล้วแต่ลักษณะรูปแบบในการแต่ง เช่น

โอโหเหี้ยร้ายไม่ใช่ทหาร

สามดิรัจฉานสกุลสกุลชั่วช้า

ฆ่าพี่น้องไทยทุกชีวา

เพื่อโคตรบ้าร้ายสาธุสสารัญ

เลี้ยงทหารอั้งยี่ผีดำรวจ

ไว้วอดศึกดาว่ากล้าหาญ

แท้ซี้ลลาดชาติกาทกอันธพาล

หนีชมชานไปซุกหัวไกล

คำฝิ่นน้ำมันอาวุธร้าย

ทจริตหลากหลายคอร์ปชใหญ่

โลกกอบโกยทั่วแผ่นดินไทย

เลือดจัญไรพม่ามาเกิดกิน

ส่องสุมพวกพิทักษ์สันติราษฎร์

พิทักษ์ชาติเหี้ยทเสียหมดสิ้น

รุมฆ่าคนไทยทั้งแผ่นดิน

ยิงเลือดรินไหลสิ้นใจตาย

สิบสี่ตุลาชวามหาวิโยค

สยามจักไศกอยู่มีรัฐหาย

ว่าสัตว์นรกเกิดมาทำร้าย

ให้ฉิบหายเลือดไทยไหลหลังนอง...

(สิบสี่ตุลาช มหาวิโยค : อังคาร กัลยาณพงศ์)

9. น้ำเสียงโหม่นน่าใจเป็นน้ำเสียงในเชิงชักชวนเกลี้ยกล่อม เร่งเร้า ปลุกใจ หรือโหม่นน่าให้ผู้อ่านเชื่อถือศรัทธามีความคิดเห็นคล้อยตาม เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือปฏิบัติตามสิ่งที่ผู้พูดต้องการ เช่น

สตรีมีสองมือ

มันยึดถือในแก่นสาร

เกลียวเอ็นจักเป็นงาน

มิใช่ร้านหลงแพพรพรรณ

สตรีมีสองตีน

ไว้ป้ายปิ่นความไฝฝั้น

ยื่นหยัดอยู่ร่วมกัน

มิหมายมั่นกินแรงใคร

สตรีมีดวงตา เพื่อเสาะหาชีวิตใหม่
 มองโลกอย่างกว้างไกล มิใช่คอยชม้อยชวน
 สตรีมีดวงใจ เป็นดวงไฟไม่ผันผวน
 สร้างสมพลังมวล ด้วยเธอล้วนก็คือคน
 สตรีมีชีวิต ล้างรอยผิดด้วยเหตุผล
 คุณค่าเสรีชน มิใช่ปรนการามรณ์
 ดอกไม้มีหนามแหลม มิใช่แย้มคอยคนชม
 บานไว้เพื่อสะสม ความอุดมแห่งแผ่นดิน
 (อหังการของดอกไม้ : จิระนันท์ พิตรปรีชา)

10. น้ำเสียงชื่นชม ยกย่อง สดุดี เป็นน้ำเสียง
 ที่แสดงออกถึงความรัก ความชอบ ความศรัทธาที่ผู้
 เขียนมีต่อบุคคลหนึ่งบุคคลใดหรือต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เช่น

ผูกใจเอาไว้ที่ ผูกกรีขึ้นกล่าววอน
 เป่าขลุ่ยเป็นเพลงกลอน ลอยข้ามฟ้าคันทนายาว
 แจ้งในใจประจักษ์ ด้วยความรักเคารพราว
 ญาติชิดสนิทน้าว น้ำใจไทยได้สำนึก
 เรียบเรียงและง่ายง่าย สบายสบายแต่รู้สึก
 เป็นตัวอยู่ลึกลึก และฟังได้ในตัวเอง
 กล้าคิดและกล้าพูด กล้าพิสูจน์ไม่ยำแยง
 กล้าทำไปตามเพลง ตามที่เห็นที่เป็นธรรม
 ตรงมาและตรงไป ไม่หน้าไหว้หลังหลอกกรา
 เป็นมิตรแห่งมิตรช้ำ ทั้งเป็นครูแห่งครูคน
 รู้จริงและรู้แจ้ง ไม่เสแสร้งไม่สับสน
 เสียสละประโยชน์ตน เพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวม
 ต้องรอต่อร้อยปี คนเช่นนี้จึงเกิดร่วม
 ยุคสมัยอันกำกวม จึงคนกล้าต้องปราชัย
 เส้นทางแห่งสันติ นึกคิดเคี้ยวและยาวไกล
 เป็นธรรมและเป็นไทย ประชาธรรมยังย้ายืน
 ยั้งชั่งและยังเข้ม เหมือนเกลือเค็มในแผ่นดิน
 ดีกว่าน้ำปาริน อันปรุปรุสละลายหาย
 ผูกใจเอาไว้ที่ ผูกกรีมาเกริ่นกราย
 ขลุ่ยผิวผองพราย เพลงประทับกราบคนจริง
 (กราบคนจริง (อาจารย์ป่วย อึ้งภากร) : เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์)

การพินิจสารจากน้ำเสียงที่ได้กล่าวมา เป็น
 กระบวนการรับสารที่ต้องอาศัยวิจารณ์อย่างลึกซึ้ง
 เพื่อค้นหาความหมายที่อยู่เหนือถ้อยคำที่ปรากฏอยู่ใน
 คำพูดที่ได้ฟังหรือข้อเขียนที่ได้อ่าน ผู้รับสารจะได้เข้าใจ
 ใจวัตถุประสงค์ เจตนาหรือทำที่อื่นแท้จริงของผู้ส่งสาร
 ถ้าเราไม่รู้วิธีพินิจสารในการฟังและการอ่าน เราจะเชื่อ
 สิ่งต่างๆง่ายเกินไป ขาดการพินิจพิเคราะห์ให้เข้าใจใน
 สารอันแท้จริง สิ่งที่เรารับมาจากการฟังหรือการอ่าน
 อาจเป็นเพียงเปลือกหรือกระพี้ของสารที่ผู้ส่งสารส่งมา
 ก็เป็นได้ การสื่อสารจึงเป็นศาสตร์ที่จะต้องเรียนรู้เป็น
 ศิลป์ที่จะต้องศึกษา และเป็นทักษะที่จะต้องฝึกฝน

บรรณานุกรม

- กลุ่มศิลปะและวรรณกรรมนักเรียนนักศึกษา.
 เวลา. กรุงเทพฯ: บพิธ, 2517.
 โกชัย สาริกบุตร. การอ่านชั้นใช้วิจารณ์. เชียงใหม่ : ภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครูเชียงใหม่, 2521.
 จิระนันท์ พิตรปรีชา. *ใบไม้ที่หายไป*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : อานไทย, 2532.
 เถกิง พันธุ์เทกิงอมร. *การอ่านทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 2. นครศรีธรรมราช : โครงการตำราและเอกสารวิชาการ วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช, 2528.
 ธงไทย สุวรรณดีรี. *เทวัญบันทึก*. กรุงเทพฯ : สวนหนังสือ, 2523.
 เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์. *คำหยาด*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : การเวก, 2521.
 เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ และ วาณิช จรุงกิจอนันต์. *เรียงร้อยถ้อยคำ*. กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย, ม.ป.ป.
 พิทยา ลิมมณี. *การอ่านดีความ*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2537.
 พิบูลศักดิ์ ละครพล. *บทกวีแห่งความรัก*. กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2522.
 รัตนชาติดา แก้วพรหม. *ปีโรงน้ำแดง* : ปกษได้ มหาวิปโยค 2531. กรุงเทพฯ : เอดิสันเพรสโปรดักส์, 2532.